

Arrest

nr. 130 688 van 30 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 8 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juni 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Bertrand VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 november 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot van een Belgische onderdane.

1.2. Op 8 mei 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08/11/13 werd ingediend door:

(…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarde-den wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches voor de maanden juli-oktober 2013 (Shurgard Belgium).

Echter, uit bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld bij Shurgard Belgium sedert begin januari 2014. Mevrouw is heden tewerkgesteld bij een andere werkgever. Er worden echter geen bijkomende informatie (arbeidsovereenkomst, loonfiches, …) voorgelegd mbt deze meest recente tewerkstelling. Onze dienst heeft dan ook geen beeld op de exacte aard van deze tewerkstelling, of op het huidige netto inkomen van de referentiepersoon. Zodoende kan niet beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van 40ter van de wet van 15.12.1980. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. '

Het K.B. van 26 augustus 2010 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot wijziging van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt dat de referentiepersoon het bewijs dient te leveren dat zij over voldoende huisvesting beschikt om betrokkene op te vangen.

Om te bewijzen dat de referentiepersoon in België over voldoende huisvesting beschikt dient zij het bewijs over te maken van het geregistreerde huurcontract van de woning die zij huurt als hoofdverblijfplaats, eventueel aangevuld met een gedetailleerde staat van het gehuurde goed, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar zij woont. Het voorleggen van deze documenten creëert een onweerlegbaar vermoeden dat voldaan is aan de vereiste om over voldoende huisvesting te beschikken. Ter staving van de behoorlijke huisvesting wordt een huurcontract dd. 12.09.2013 voorgelegd. Echter, er ligt geen bewijs voor dat dit huurcontract werd geregistreerd. Bijgevolg heeft de referentiepersoon op onvoldoende wijze aangetoond over een behoorlijke huisvesting te beschikken.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af. (…)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht, en de rechten van verdediging. Verder verwijt zij de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid om dat zij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de

bestreden beslissing te kunnen nemen. De verwerende partij heeft nagelaten om de verzoekende partij uit te nodigen bewijzen aangaande haar nieuwe, volledige, inkomsten neer te leggen. Er is sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht, en de rechten van verdediging nu de verzoekende partij niet werd uitgenodigd bijkomende informatie neer te leggen. De verzoekende partij en haar echtgenoot zijn beiden heden aan de slag en beschikken samen over stabiele, toereikende, en regelmatige bestaansmiddelen. De verzoekende partij verwijst naar de stukken 2 en 3.

De verzoekende partij betoogt dat er daarnaast sprake is van een schending van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht en de rechten van verdediging. Krachtens artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet is de verwerende partij immers gehouden een behoefteanalyse te doen wanneer aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet zou voldaan zijn. Nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat dit gebeurd is. De verwerende partij had de verzoekende partij moeten horen, of minstens uitnodigen bijkomende stukken aangaande de maandelijkse onkosten neer te leggen. Dit is niet gebeurd.

Verder betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij stelt dat zij heeft nagelaten een geregistreerde huurovereenkomst neer te leggen. Deze motivering is volledig onterecht. Uit de bijlage 19ter van 8 november 2013 blijkt immers niet dat zij werd uitgenodigd een huurcontract of eigendomsakte neer te leggen. De verzoekende partij verwijst naar stuk 4. Wanneer de verzoekende partij enkel wordt uitgenodigd om een huurcontract neer te leggen, zonder de vermelding dat dit geregistreerd dient te zijn, kan de verwerende partij dan ook niet in de bestreden beslissing stellen dat het door de verzoekende partij neergelegde huurcontract niet aanvaard kan worden omdat het niet geregistreerd is. Bovendien rust de verplichting van registratie van het huurcontract bij de verhuurder. Daarnaast was de verwerende partij gehouden, alvorens de bestreden beslissing te nemen, de verzoekende partij uit te nodigen alsnog een geregistreerde huurovereenkomst neer te leggen. De verzoekende partij heeft dit ondertussen ook gedaan. Zij verwijst naar stuk 5.

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.3. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Wat betreft de opgeworpen schending van de hoorplicht en de rechten van verdediging dient te worden opgemerkt dat

het in casu de verzoekende partij zelf is die een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend. Derhalve is het de verzoekende partij zelf van wie mag verwacht worden dat zij bij het bestuur aannemelijk maakt aan alle wettelijke voorwaarden te voldoen. Bijgevolg is het niet aan verweerder om verzoekende partij uit te nodigen bijkomende stukken voor te leggen maar is het aan de verzoekende partij zelf om haar aanvraag op afdoende wijze te staven. Verzoekende partij toont evenmin aan dat haar niet de gelegenheid werd geboden alle dienstige stukken neer te leggen. Het feit dat de verzoekende partij nu, bij haar initieel verzoekschrift, bijkomende stukken voegt, doet niets af aan het feit dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij deze stukken ook aan het bestuur heeft voorgelegd, zoals van haar mocht verwacht worden. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met deze stukken, waarvan zij op het moment van de bestreden beslissing geen kennis had.

2.1.4. Wat het argument van de verzoekende partij betreft dat de verwerende partij een behoeftanalyse had moeten uitvoeren, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij van oordeel was dat *“uit bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld bij Shurgard Belgium sedert begin januari 2014. Mevrouw is heden tewerkgesteld bij een andere werkgever. Er worden echter geen bijkomende informatie (arbeidsovereenkomst, loonfiches, ...) voorgelegd mbt deze meest recente tewerkstelling. Onze dienst heeft dan ook geen beeld op de exacte aard van deze tewerkstelling, of op het huidige netto inkomen van de referentiepersoon. Zodoende kan niet beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt”*. De verzoekende partij betwist deze motieven bovendien niet op concrete wijze. Zij blijven dus staan. De verwerende partij was met andere woorden van oordeel dat in casu geen bewijzen voorliggen van stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen. Gelet op het ontbreken van enig bewijs hiervan diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende in casu geen verdere “behoeftanalyse” te doen in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Indien het bestaan van inkomsten die deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet wordt geleverd, dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

2.1.5. Wat betreft de voorwaarden van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat het hier om cumulatieve voorwaarden gaat. Aangezien uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter, tweede lid, eerste alinea, maakt het motief van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op de huisvesting van de verzoekende partij een overtollig motief uit. Dit betekent dat de al dan niet kennelijke redelijkheid ervan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden omdat het determinerend motief blijft bestaan. Gezien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het motief van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op de stabiele, toereikende, en regelmatige bestaansmiddelen, kennelijk onredelijk zou zijn, is het dus in casu niet nodig in te gaan op de argumenten van de verzoekende partij die betrekking hebben op voornoemd overtollig motief van de bestreden beslissing.

2.1.6. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat haar echtgenote zwanger is, en zij samen een hecht gezin vormen. De verzoekende partij verwijst naar stuk 6. Zij stelt dat zij, gescheiden van haar echtgenote, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Tunesië. Bovendien heeft zij het recht bij de geboorte van haar kind, die voorzien is op 10 oktober 2014, aanwezig te zijn. De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat de verzoekende partij zal gescheiden worden van haar echtgenote en dat zij haar tewerkstelling in België zal dienen te beëindigen. Dit is een verregaande inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij en maakt een schending uit van artikel 8 EVRM en het evenredigheidsbeginsel. Er moet in casu worden nagegaan of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM. In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter

voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat de betrokkene ervan ondervindt. De bestreden beslissing is in dit licht niet proportioneel of gerechtvaardigd. Zij heeft immers enkel als gevolg dat het recht op privé- en gezinsleven van de verzoekende partij geschonden wordt en de overheid heeft geen enkel voordeel bij het nemen van een dergelijke beslissing.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het

de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.2.3. Aangezien de verzoekende partij nooit tot verblijf werd gemachtigd betreft het in casu een eerste toegang en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij haalt aan dat zij door de bestreden beslissing zou worden gescheiden van haar echtgenote, doch toont hiermee niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met de persoon met wie zij stelt een gezin te vormen in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar gezin kan samenleven. Immers toont verzoekende partij niet aan dat haar echtgenote niet zou kunnen bevallen in het land van herkomst noch toont zij aan dat het haar onmogelijk zou zijn tewerkgesteld te worden aldaar. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag indient.

Een schending van artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)) of het evenredigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER